

Disney · PIXAR
ТАЙНАТА НА
КОКО

История по филма

Адаптация Андже́ла Сервантес
Превод от английски Иванка Ангелова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Coco: The Junior Novelization*

Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc. and Pixar. All rights reserved.

Published in the United States by Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, 1745 Broadway,
New York, NY 10019.

Издателски редактор Иванка Ангелова

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1984-7

Понякога Мигел си мислеше, че е прокълнат. Ако това беше истина, вината не беше негова. Нещо се бе случило, преди той да се е родил дори. Семейство Ривера винаги бе живяло в Санта Сесилия, а преди много години началото му било сложено от една майка, един баща и малката им дъщеричка.

Къщата им винаги била изпълнена с радост и... музика. Бащата свирел на китара. Майката и момиченцето танцували. И всички заедно пели.

Ала скоро бащата осъзнал, че музиката в щастливия им дом не му била достатъчна. Мечтата му била да свири за целия свят. Така един ден той потеглил заедно с китарата си и никога не се завърнал.

Мигел не знаеше какво се е случило с музиканта после. Но със сигурност знаеше какво е направила съпругата му. Всички я наричаха Мама Имелда. Историята на Мама Имелда се предаваше в семейството от поко-

ление на поколение.

Тя не проляла ни една сълза за онзи скитник музикант – не! Но пропъдила от живота си музиката, изхвърлила всички възможни музикални инструменти и записи и започнала да си търси работа, за да си изкарва прехраната. А какво е правила? Сладкиши? Фойерверки? Лъскаво трико за борци? Не!

Мама Имелда правела обувки. И дъщеря ѝ също. А после и зет ѝ. И внуците. Бизнесът и семейството се разраствали едновременно. Музиката го разделяло, но общарството го обединявало.

Мигел слушаше тази история всяка година в Деня на мъртвите. Неговата прабаба Коко все му я разказваше преди, но тя вече си спомняше все по-малко. Тази година баба Коко седеше в своя инвалиден стол от сплетена ракета и се вираше безцелно в олгара, който заемаше специално място в къщата. Там семейството на Мигел поставяше възпоменателни предмети за своите предци, за да почете паметта им.

Мигел я целуна по бузата.

– Здравей, бабо Коко.

– Как си, Хулио?

Мигел въздъхна. Понякога прабаба му Коко имаше проблем с помненето на разни неща, като неговото име например. Но това я правеше най-добрия пазач на тайни! Той ѝ споделяше почти всичко – доверяваше ѝ неща, които не можеше да каже на своята баба, която

галено наричаха Абуелита. Абуелита управляваше домакинството им с железен юмрук.

Ако Абуелита смяташе, че той трябва да яде повече тамале, Мигел ядеше тамале, вареното тесто с месо и зеленчуци, увито в царевични листа.

Ако Абуелита поискаше целувка по бузата, Мигел я целуваше по бузата.

А ако го хванеше да си подсвирква някоя мелодия над бутилката безалкохолна напитка...

– Никаква музика! – И Мигел спираше.

Баба крещеше дори на минаващите шофьори. „Никаква музика!“, викаше тя на тираджиите, които надуваха радиото си. „Никаква музика!“ – на господата, които се разхождаха по улицата. Нейното отвращение към музиката се бе отразило на всички лели, чичовци и братовчеди също.

Мигел беше напълно сигурен, че тяхното семейство е единственото в Мексико, което мрази музиката. Още по-лошото беше, че никой в семейството сякаш не се притесняваше от това, нито лелите му, нито чичовците, нито братовчедите дори.

Никой освен него.

ГЛАВА 1

Оставил родния дом зад гърба си, Мигел пое от свежия въздух на поредното слънчево утро в Санта Сесилия. Когато се отпрати за града със сандъчето за лъскане на обувки, той мина покрай една жена, която метеше под навеса. Тя му помахаша с ръка.

– Здравей, Мигел!

– Здравей – помахаша ѝ Мигел.

Вече близо до града, Мигел се усмихна на един samotен музикант, който изтръгваше песен от китарата си. Колкото повече навлизаше в града, толкова повече музика изпълваше въздуха. По радиото се носеше бързият ритъм на танца кумбия. Мигел жадно поглъщаше звуците. Не можеше да спре да барабани по една маса, покрита с ярко оцветени дървени фигурки на животни.

Докато Мигел минаваше с бърза крачка покрай

друга сергия за сладкиши, той си взе сладко хлебче с глазура и подхвърли една монета на продавача.

Като подуши сладкия хляб, верният приятел на Мигел – кучето Данте, се присламчи до него. Мигел му отчупи парченце от хляба и Данте бързо го излапа.

Накъдето и да погледнеше, Мигел виждаше как хората правят приготовления за завръщането на любимите си близки от Земята на мъртвите, като окачваха разноцветни хартиени гирлянди и посипваха праговете на домовете си с цветчета от невени.

Както обикновено, площад „Мариачи“ беше изпълнен с разхождащи се музиканти, които очакваха шанса си да направят серенада на някоя влюбена двойка или семейство с любовна песен, или традиционна балада. Скоро група туристи се струпаха около внушителната статуя на един изпълнител на мариачи в центъра на площада.

– Точно тук, на това място, младият Ернесто де ла Круз е направил първите си стъпки в кариерата си, за да стане най-гаченият певец в историята на Мексико – обясняваше екскурзоводът.

Всички туристи кимаха в съгласие, защото знаеха за този легендарен музикант и певец, Ернесто де ла Круз. Заедно с групата туристи Мигел се взираше в статуята. Беше я виждал стотици пъти, но тя винаги го вдъхновяваше.

След малко Мигел намери местенце на площада и

отвори сандъчето с четки и бои за обувки. Един мариачи се спусна към него да си лъсне обувките.

Мигел знаеше, че този мариачи би го разбрал. Та нали всички обичаха Ернесто.

– Когато е тръгвал от Санта Сесилия, той е бил никой, точно като мен – започна Мигел. – Но щом засвирел, хората се влюбвали в него. Бил е филмова звезда. Имал е най-страхотната китара. Направо е летял! – Мигел наистина беше виждал да го прави в някои откъси от стари филми. – И е написал най-хубавите песни! А коя е моята най-любима на всички времена? Това е... – Мигел посочи към музикантите наблизо, които изпълняваха най-големия хит на Ернесто „Помни ме“. – Имал е живот, за който само можеш да си мечтаеш. До 1942 година, когато е бил ударен от гигантска камбана.

Музикантът мариачи гледаше многозначително към обувките си, които Мигел лъскаше с неохота.

Мигел се отърси от мисълта за нелепата смърт на Ернесто и заяви:

– Искам да съм точно като него. Понякога гледам Ернесто и имам чувството, че някак си сме свързани. Сякаш щом ТОЙ е можел да свири, значи и аз ще мога един ден. – Мигел въздъхна. – Ако не беше семейството ми...

– Ай, ай, ай, момченце – каза изпълнителят на мариачи, като прекъсна историята на Мигел.

– Ъ? – сепна се Мигел.

– Помолих да ми лъснеш обувките, не да ми разкажеш живота си – отвърна музикантът.

– О, да, извинете – Мигел сведе глава и се захвана да лъска обувката на мъжа. Докато той полираше обувките, изпълнителят на мариачи подръпваше струните на китарата си. – Вкъщи не мога с никого да говоря за това...

– Виж, ако бях на твое място... Щях да отида право при семейството си и да им кажа: Хей, аз съм музикант. Трябва да го приеме.

– Никога няма да мога да го кажа.

– Ти СИ музикант, нали?

– Не зная. Искам да кажа, аз само свиря така, за себе си...

– Ха! – изрева музикантът. – Как смяташ, че Ернесто де ла Круз е станал най-добрия музикант в света, като е криел своите невероятни умения ли? Не! Той е излязъл на този площад и свирел високо, за да го чуят всички! – Изпълнителят на мариачи посочи към красивия павилион, където се вееше огромен транспарант с надпис: *ТЪРСИ СЕ ТАЛАНТ*. – Гледай! Виж! Откриват го довечера. Музикално състезание по случай Деня на мъртвите. Искаш ли да бъдеш като своя герой? Трябва да се запишеш!

– Ъ... Семейството ми ще откачи – рече Мигел.

– Виж какво, ако толкова те е страх, ами тогава про-

дължавай да се забавляваш с лъскане на обувки – вдигна рамене музикантът. – Хайде, какво е казал Ернесто де ла Круз?

– Не изпускай шанса си? – попита Мигел.

Музикантът огледа Мигел и му предложи китарата си.

– Покажи ми какво можеш, момче. Аз ще съм твоята първа публика.

Мигел вдигна вежди. Наистина ли този мариачи искаше да го чуе как свири? Той хвърли поглед надолу по улицата да се увери, че на хоризонта няма никого от семейството му. Протегна ръка към китарата. Щом я взе в ръцете си, Мигел разтвори пръсти над струните в очакване на първия акорд и...

– Мигел! – изкрещя познат глас.

Мигел ахна от изненада и хвърли китарата обратно в скута на музиканта мариачи. Абуелита приближаваше с големи крачки към него. Чичо Берто и братовчедката Роса я следваха плътно, натоварени с продукти от пазара.

– Бабо! – възкликна Мигел.

– Какво правиш тук? – попита тя.

– Ъ... ъ... – заекваше Мигел, докато бързо прибираше боите за обувки и парчето плат за лъскане.

Абуелита не изчака отговора на Мигел. Тя се изправи срещу музиканта мариачи и го удари с обувката си.

– Остави внука ми на мира!

– Госпожо, моля ви, аз само си лъсках обувките!

– Знам аз номерата ви, мариачи – погледна тя гневно към Мигел. – Какво ти каза той?

– Просто ми показваше китарата си – смутено отвърна Мигел. Другите от семейството затаиха дъх.

– Как не те е срам! – нахвърли се чичо Берто срещу музиканта мариачи. Бабината обувка се насочваше право между очите на музиканта.

– Внучето ми е сладко малко ангелче, скъпото ми небесно чеденце няма нужда от твоята музика, мариачи! Стой далеч от него! – заплаши го тя.

Мигел не беше сигурен, че е сладко малко ангелче от рая, както го описа тя, но нямаше намерение да спори, особено когато Абуелита стискаше заплашително обувката си.

Изпълнителят на мариачи побърза да се отдалечи, като преди това си намести широкополата шапка. Мигел го гледаше гузно иззад рамото на баба си.

– Ах, бедничкото ми дете! – каза Абуелита, докато придърпваше горкото момче към гърдите си. – Добре ли си, сине? – Мигел едва си поемаше въздух. – По-добре да не оставаш на това място! Връщаш се вкъщи. Сега! – заповяда тя и обърна гръб на площада.

Мигел въздъхна и взе обушарското си сандъче. Мерна на земята едно рекламно листче за състезанието на таланти. Скришом, зад гърба на баба си, той го грабна и го пхна в джоба си.